

ЧУДОВА РОМАНТИЧНА ЕКРАНІЗАЦІЯ

УСЕ, ЧОГО ВОНА ХОТИЛА, — ЦЕ МАЛЕНЬКИЙ КРЕДИТ

Софі Кінселла — британська письменниця, одна з найпопулярніших авторок любовних романів, володарка престижних премій та нагород, серед яких *Glamour Awards* у номінації «Письменниця року». З-під її пера вийшло понад двадцять захопливих історій, що полонили уяву мільярдів читачів. Екранізація першої частини популярної саги «Шопоголік» отримала приголомшливі касові збори.

Ребекка Блумвуд — звичайна молода жінка. Проте в неї є одна тасмниця... Вона шопоголік. І хоч як Ребекка намагається позбутися своєї залежності, кожен новий розпродаж чи сезонні знижки зводять ці спроби нанівець. Дівчина заборгувала банку велику суму грошей, її шафки переповнені одягом, але навіть це не може зупинити Ребекку. Коли менеджер банку Дерек Сміт починає справжнє полювання на героїню, аби змусити її сплатити борг, вона вирішує: досить! Час навчитися контролювати себе і свої кошти. Марнотратка і шопоголік, Ребекка за дивним збігом обставин отримує пропозицію стати консультанткою у компанії молодого фінансового генія Люка Брендона...

Ця книжка викличе у вас щирий сміх і сльози.

Daily Mail

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5058-1

9 786171 250581

СОФІ КІНСЕЛЛА ШОПОГОЛІК

СОФІ
КІНСЕЛЛА

ШОПОГОЛІК

НОВА РОБОТА? — БАЖАНО...
НОВИЙ БОЙФРЕНД? — МОЖЛИВО...
НОВА СУМОЧКА? — БЕЗУМОВНО!

ШОПОГОЛІК

SOPHIE
KINSELLA

**THE SECRET
DREAMWORLD
OF A SHOPAHOLIC**

A NOVEL

**BLACK
SWAN**

СОФІ
КІНСЕЛЛА

ШОПОГОЛІК

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Kinsella S. *The Secret Dreamworld of a Shopaholic* :
A Novel / Sophie Kinsella. — London : Black Swan, 2009. — 324 p.

Переклад з англійської *Наталії Третьякової*

Дизайнер обкладинки *Аліна Ачкасова*

ISBN 978-617-12-5058-1
ISBN 978-0-552-77832-9 (англ.)

© Sophie Kinsella, 2000
© Depositphotos.com / svitlana10,
gdolgikh, urfingus, mrivserg, Phe-
sone, обкладинка, 2018
© Hemiro Ltd, видання україн-
ською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», переклад та
художнє оформлення, 2018

Цю книжку присвячено моїй подрузі й агентіві Арамінті Уїтлі

ПОДЯКА

Я щиро вдячна Патрикові Плонкінгтон-Сміту, Лінді Еванс і всій команді *Transworld*, Целії Гейлі, Марку Лукасові та всім у LAW, Нікі Кеннеді та Джессіці Бакмен, Валері Госкінс і Ребеці Уотсон, а також Брайянові Сібереллу із САА.

Особлива подяка Саманті Вікгем, Сарі Мансер, Полові Уоттсу, Шантал Рузерфорд-Браун, моїй чудовій родині, і, звичайно, Джеммі, що навчила мене ходити по крамницях.

«ЕНДВІЧ-БАНК»

Сталліон-сквер, 1

Лондон W1 3HW

Міс Ребекка Блумвуд
Джервіс Роуд, 63, кв. 4
Бристоль BS1 0DN

Шановна міс Блумвуд!

Вітаємо! Як випускниця Бристольського університету Ви, безсумнівно, пишаєтеся своїми успіхами.

Ми, представники «Ендвіч-Банку», також пишаємося нашими успіхами, адже дбаємо про своїх клієнтів, а наша гнучка система рахунків задовольнить будь-які бажання. Ми особливо цінуємо завбачливий підхід до клієнтів Вашого статусу. Тож пропонуємо Вам, міс Блумвуд, як випускниці університету, підвищений ліміт безвідсоткового кредиту на суму 2000 фунтів на перші два роки Вашої роботи. Якщо Ви вирішите відкрити рахунок в «Ендвіч-Банку», то відразу ж отримаєте доступ до цієї послуги*. Ми щиро сподіваємося, що Ви скористаєтеся цією унікальною пропозицією, та чекаємо на Вашу заявку.

Іще раз прийміть наші вітання!

Із найкращими побажаннями

Найджел Фейрс,
менеджер із маркетингу серед випускників

* (враховуючи ваше фінансове становище)

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«ЕНДВІЧ-БАНК»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем Роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

На додаток до моїх листів від 3 травня, 29 липня та 14 серпня повідомляю Вам, що термін Вашого безвідсоткового кредиту добігає кінця 19 вересня. Також нагадую Вам, що Ви значно перевищили узгоджений ліміт на суму 2000 фунтів. Поточна заборгованість за Вашим рахунком становить 3794 фунти 56 пенсів.

Будь ласка, зателефонуйте моїй помічниці Еріці Парнелл, аби домовитися про зустріч для обговорення цього питання.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,
менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«ЕНДВІЧ-БАНК»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем Роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Щиро співчуваю Вам із приводу перелому ноги.

Після одужання зателефонуйте, будь ласка, моїй помічниці Еріці Парнелл, щоб домовитися про зустріч для обговорення ситуації з Вашою заборгованістю.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,
менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«ЕНДВІЧ-БАНК»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем Роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Щиро співчуваю Вам із приводу гнійної ангіни.

Після одужання зателефонуйте, будь ласка, моїй помічниці Еріці Парнелл, аби домовитися про зустріч для обговорення Вашого фінансового становища.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,
менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

ОДИН

Гаразд. Жодної паніки. Жодної *паніки*. Це ж лише рахунок «Віза». Папірець, кілька цифр. Тобто... ну що страшного може бути в цифрах?

Я витріщаюся крізь шибку офісу, розглядаю автобус, що їде по Оксфорд-стрит, умовляючи себе відкрити білий конверт, що лежить на моєму охопленому безладом столі. «Це просто звичайнісінький папірець», — повторюю я собі втисячне. І я начебто не така вже й дурна, правда ж? Я чудово знаю, яка в ньому буде вказана сума.

Майже знаю. Приблизно.

Там десь близько... двохсот фунтів. Ну, може, триста. Так, має бути триста. Щонайбільше — триста п'ятдесят.

Я мимохіть заплющую очі й починаю підраховувати. Костюм із «Джигсоу»... Вечеря зі Сьюз у «Куагліно»... Той розкішний червоно-жовтий килимок. Він коштував 200 фунтів, подумати лишень! Але він, звісно, вартий тих грошей до останнього пенні — усі від нього просто в захваті. Ну, принаймні Сьюз у захваті.

А той костюм у «Джигсоу» я купила за зниженою ціною, дешевше аж на 30 відсотків. Тож на ньому я насправді *заощадила* грошей.

Я розплющую очі та простягаю руку до рахунка. Щойно мої пальці торкаються паперу — згадую про нові контактні лінзи. Дев'яносто п'ять фунтів. Це чимало. Але взагалі-то я мала їх купити, чи не так? А що мені було робити: пересуватися на впомацки?

А ще довелося купити нову рідину для лінз, прикольний футлярчик, гіпоалергенну підводку для очей. Тож усе разом вийде... фунтів чотириста?

За сусіднім столом Клер Едвордс підводить погляд від своєї пошти. Вона розкладає листи охайненькими стосиками так само, як і щоранку. Скріплює їх резинками і чіпляє підписи на кшталт «Відповісти терміново» або «Не терміново, але відповісти». Мене дратує ця Клер Едвордс.

— Усе гаразд, Бекі? — запитує вона.

— Чудово, — спокійнісінько відповідаю я, — просто читаю листа.

Я недбало засовую руку в конверт, але пальці ніяк не витягнуть із нього рахунок. Вони чіпляються за папірець, а всі думки — як і щомісяця — захоплює моя потаємна мрія.

Хочете дізнатися, яка в мене потаємна мрія? Вона прийшла до мене через історію про банківську плутанину, яку я колись прочитала в газеті. Мені та історія так припала до серця, що я її вирізала й причепила на двері шафи. Два рахунки за кредитками надіслали не тим людям, і — як вам таке? — обоє сплатили не за своїм рахунком, навіть не втямивши цього. Вони сплатили кредити одне одного, *навіть не поглянувши на них*.

І відколи я натрапила на цю байку, я таємно мрію про те, щоб таке саме трапилося й зі мною. Якась старенька з Корнуолла, що перейшла на дитячий розум, отримає мій велетенський рахунок і заплатить, навіть не поглянувши на нього. А я одержу її рахунок за три бляшанки котячої їжі по 59 пенні й, звісно, сплачу за ним навіть не замислюючись. Усе по-чесному.

Я втуплююся в шибку, губи мої розтягуються в посмішку. Я впевнена, що цього місяця це станеться — моя таємна мрія от-от справдиться. Але коли я нарешті витягаю-таки рахунок із конверта, — мене під'юджує допитливий погляд Клер, — моя посмішка стає все менш широкою і зрештою зовсім зникає. Щось гаряче стискає моє горло. Щось дуже схоже на паніку.

Сторінка аж чорна від цифр. Вербечка звичних назв пробігає перед моїми очима, неначе в торговельному міні-центрі. Я намагаюся вихопити щось, але вони мчать надто вже швидко. «Торнтон», — нарешті розбираю я. «Шоколадниця Торнтон»? Що в біса я забула в «Шоколадниці Торнтон»? Я ж начебто на дієті. Цей рахунок *не може* бути правильним. Він не може бути моїм. Я не змогла б витратити стільки грошви.

«Без паніки!» — волаю я подумки. Головне — не панікувати. Слід просто прочитати кожен рядок поволі, один за одним. Я глибоко вдихаю, змушую себе спокійно зосередитись і починаю від самого початку.

«У Сміта» (ну, це нормально. Канцелярія потрібна всім).

Взуттєвий (також).

Оптика (необхідність).

«Оддбінз» (як же без вина?).

«Наша ціна» («Наша ціна»? А, точно. Новий альбом «Шарлатанів». Ну не могла ж я його не купити?).

«Белла Паста» (вечеря з Кейтлін).

«Оддбінз» (як же без вина?).

«Ессо» (бензин не враховую).

Ресторан «Кугліно» (дорого — але ж це був особливий випадок).

Кафе «Прет-а-Манжер» (у мене тоді ще грошей не вистачило).

«Оддбінз» (як же без вина?).

«Багаті килими» (що? А, так, той килимок, той дурнувятий килимок).

«Ля Сенза» (спокуслива білизна для зустрічі з Джеймсом).

«Агент Провокатор» (іще спокусливіша білизна для зустрічі з Джеймсом. Ха. Було б куди її вдягати).

«Усе для тіла» (та щіточка для шкіри, без якої просто *неможливо*).

«Некст» (біла сорочка — нічого особливого, але за зниженою ціною).

«Міллетс»...

Мої думки спинаються. «Міллетс»? Та я взагалі не заходжу в «Міллетс». Що в біса я забула в «Міллетс»? Я спантеличено розглядаю рахунок, зморщивши лоба, намагаюся збагнути — і тоді правда зненацька звалюється на мене. Це ж очевидно. Хтось інший користувався моєю карткою.

Боже мій. Я, Ребекка Блумвуд, виявилася жертвою злочину.

Усе стає на свої місця. Якись зловмисники заволоділи моєю карткою і підробили мій підпис. Як знати, де ще вони нею розраховувались? То ось звідки стільки цифр у моєму рахунку! Хтось добряче закупився з моєю карткою по всьому Лондону, вирішивши, що йому просто так минеться.

Але як їм це вдалося? Я нишпорю в сумці, знаходжу гаманець, відкриваю — і ось вона, моя «Віза», просто переді мною. Я витягаю її та втуплююся у неї. Хтось поцупив її з мого гаманця,

скористався нею — *і поклав на місце*. Це має бути хтось зі знайомих. Боже мій! Хто?

Я підозріливо озираю офіс. Хто б це не був — клепки йому бракує! Скористатися моєю карткою в «Міллетс»! Це ж просто сміховинно. Можна подумати, я хоч колись хоч щось там купувала!

— Я ніколи навіть не заходила до «Міллетс»! — промовляю я вголос.

— Заходила, — заперечує Клер.

— Що? — обертаюся я до неї, не надто задоволена, що вона влазить. — Не заходила!

— А хіба не там ти купувала прощальний подарунок для Майкла?

Я дивлюся на неї і відчуваю, як посмішка зникає з мого обличчя. От вівця! Ну звісно ж. Синя штормівка для Майкла. Та бісова синя штормівка з «Міллетс».

Три тижні тому, коли Майкл, наш заступник редактора, звільнився, я зголосилася купити для нього подарунок. Я прийшла до крамниці з коричневим конвертом, повним монет і купюр, і вибрала штормівку (повірте, це саме те, що йому треба!). І в останню мить — тепер я про це згадала — я вирішила, що заплатити варто карткою, а вся ця готівка мені знадобиться.

Чудово пам'ятаю, як витягла чотири п'ятифунтові папірці, акуратно переклала їх до свого гаманця, відібрала фунтові мідяки й кинула їх у відділення для монет, а решту дріб'язку просто висипала на дно сумки. І — Боже мій! — пам'ятаю, як я думала, що мені не доведеться йти до банкомата. Я думала, що тих шістдесяти фунтів мені стане на кілька тижнів.

То куди ж вони поділися? Не могла ж я *витратити* шістдесят фунтів, навіть цього не помітивши? Чи могла?

— А чого ти взагалі про це заговорила? — питає Клер, нахилиючись уперед. Я бачу, як її дрібненькі оченята поблискують за окулярами, пронизуючи мене поглядом. Вона знає, що я вивчаю свій рахунок за «Візою».

— Просто так, — відповідаю я, скоренько переходячи до другої сторінки рахунка.

Але мене вибито з колії. Замість того щоб, як зазвичай, поглянути на «Мінімальний необхідний платіж», навіть не дивлячись на загальну суму, я раптом розумію, що втупилася просто в цифру в нижньому рядку.

Дев'ятсот сорок дев'ять фунтів шістдесят три пенси. Чітко, чорним по білому.

Я мовчки дивлюся на неї з півхвилини, потім запихаю рахунок назад до конверта. Чесне слово, у цю мить я впевнена, що цей папірець жодним боком мене не стосується. Може, якщо випадково впустити його на підлогу за моїм комп'ютером, він просто зникне. Його зметуть прибиральники, і я зможу сказати, що взагалі його не отримувала. Не можуть же від мене вимагати, щоб я сплатила за рахунком, якого навіть не отримала?

Я вже подумки складаю листа: «Шановний головний директоре “Візи”. Ваш лист мене дещо спантеличив. Про який саме рахунок ідеться? Я від Вашої компанії жодного рахунку не отримувала. Я не злякалася Ваших погроз і попереджаю, що напишу про Вас Анні Робінсон на телепрограму “*Сторожовий нес*”».

А ще завжди можна поїхати за кордон.

— Бекі? — стріпнувши головою, я бачу, що Клер витріщається на мене. — Ти закінчила матеріал про Ллойд?

— Майже, — обманюю я. Вона не зводить із мене очей, тож доводиться розгорнути той документ на весь екран, просто щоб показати моє прагнення працювати. Але якоїсь трясці вона все ніяк не відводить очей.

«Миттєвий доступ до рахунку — значна перевага для вкладників, — друкую я на екрані, слово в слово переписуючи з прес-релізу, що лежить переді мною. — Також пропонуємо особливі відсоткові ставки для тих, хто вкладає понад 5000 фунтів».

Я ставлю крапку, сьорбаю кави і перегортаю прес-реліз на другу сторінку.

До речі, це і є моя робота. Я журналістка фінансового журналу. Мені платять за те, що я пояснюю іншим, як поводитися з грошима.

Звичайно, це не та кар'єра, про яку я завжди мріяла. Ніхто з тих, хто пише про фінанси, не мріяв це робити. Вони можуть

казати, що їх «зачепила» тема фінансів. Це все брехня. Насправді їм просто не дісталася робота, на якій можна писати про щось більш захопливе. Вони намагалися влаштуватися в «Таймз» і в «Експрес», у «Мері-Клер» та у «Вог», у «ДжейК'ю» та в «Лоадед», а у відповідь чули лише «Забирайся звідсіля!»

Тож вони взялися шукати роботу в «Сталеливарських новинах», «Сироробському віснику» чи «Інвестиційному щотижневику». Зрештою їх узяли на наймаруднішу роботу якогось найостаннішого помічника, якому платять копійки — і вони були за це вдячні. І відтоді так і пишуть про сталь, сир чи інвестиції — просто тому що ні в чому більш ні бельмеса не тямлять. Я сама починала у виданні з привабливою назвою «Про особисті інвестиції». Я навчилася передирати матеріали з прес-релізів, кивати на прес-конференціях і вигадувати питання, які звучали так, ніби я тямлю, про що говорю. Через півтора року — хоч у таке й важко повірити — мене переманили у «Вдалі вкладення».

Звичайно, я так нічого й не дізналася про фінанси. Люди на автобусній зупинці кумекають у фінансах краще за мене. Школярство петрає в них іще ліпше. Я тут пропрацювала вже три роки й досі чекаю, що мене хтось таки підловить.

По обіді редактор Філіп гукає мене на ім'я, і я злякано озирваюся.

— Ребекко? — говорить він. — Є розмова. Філіп киває, щоб я підійшла до його столу. Здається, його голос зненацька притишується, стає майже змовницьким, і він так посміхається мені, ніби збирається повідомити якісь хороші новини.

«Господи», — лунає в моїй голові. Підвищення. Це має бути воно. Він розуміє, як несправедливо те, що я заробляю менше, ніж Клер, і він зараз підвищить мене до її рівня. Або й іще вище. І скаже про це мені на вушко, щоб Клер не було прикро.

Мої губи самі собою розтягуються в широченну посмішку, я встаю і проходжу ті кілька метрів до його столу, намагаючись триматися спокійніше, але вже розмірковуючи, на що я витрачу свою підвищену зарплатню. Звичайно, те крутезне пальто з «Віслз». І щось із тих чорних черевичків на високих підборах

із «П'єд-а-Тер». Може, помчу у відпустку. І сплачу за тим довбаним кредитним рахунком раз і назавжди. Я от-от пурхну в повітря, сповнена полегшення. Я знала, що все буде добре...

— Ребекко? — він тицяє мені якусь картку. — Я не потрапляю на цю прес-конференцію, — каже він, — але там, схоже, буде щось цікаве. Ти підеш? Це в «Брендон Коммюнікейшенз».

Я відчуваю, як радість, мов борошно, осипається з мого обличчя. Він мене не підвищить. Мій заробіток не збільшиться. Я почуваюся зрадженою. *На біса* він так посміхався до мене? Він же мав усвідомлювати, що дарує мені надію. Бездушний покидьок.

— Щось сталося? — запитує Філіп.

— Ні, — кидаю я. Але не можу вичавити із себе посмішку. Моє новеньке пальтечко й мої черевички зникають із моєї уяви, тануть, мов сніг навесні. Жодного підвищення. Лише прес-конференція про... я зиркаю на картку. Про новий інвестиційний фонд. Як таке *взагалі* може здатися комусь цікавим?

— Можеш написати про це для новин, — каже Філіп.

— Гаразд, — відповідаю я, знизавши плечима, і йду від нього.

ДВА

Дорогою на прес-конференцію мені треба купити лише одну важливу річ — *«Файненшел Таймз»*. Це видання — найкраща прикраса для дівчини. Його головні переваги:

1. Воно має гарний колір.
2. Коштує лише 85 пенсів.

3. Якщо зайти до кімнати, затиснувши його під пахвою, вас починають сприймати серйозно. З *«Файненшел Таймз»* у руках можна базікати будь-які нісенітниці, а вас усе одно вважають не за легковажне дівчисько, а за високоосвічену інтелектуалку, та ще й із широкими інтересами.

На співбесіду, коли влаштовувалася у *«Вдалі вкладення»*, я прийшла з примірниками *«Файненшел Таймз»* та *«Інвесторського вісника»* — і мені не поставили жоднісінького питання про фінанси. Пам'ятаю, що ми теревенили про відпустки, вілли та гризотню серед інших редакторів.

Отож я зупиняюся біля газетяра, купую *«Файненшел Таймз»* і вишукано затискаю його під рукою, милуючись власним відображенням у вітрині *«Денні та Джордж»*.

Виглядаю непогано, як на мене. Я одягнена в чорну спідницю від *«Френч Коннекшен»*, просту білу футболку з *«Нікербокс»* і короткий ангоровий кардиган, що його купила в *«Маркс та Спенсер»*, але виглядає він, як ніби придбаний в *«Агнес Бі»*. І нові туфлі з квадратним передком із *«Гоббс»*. І це ще не все! Хоча ніхто їх і не бачить, я знаю, що під цим одягом мене прикрашає мій розкішний новий комплект — трусики та бюстгальтер із вишитими жовтими трояндами. Це найкраще з усього, у що я вбрана сьогодні. І насправді я майже не проти б потрапити під машину, щоб їх побачили всі.

Це в мене звичка така — подумки підписувати весь одяг, який я ношу, неначе для сторінки журналу моди. Я роблю це вже багато років — відтоді, як читала журнал для дівчаток-підлітків *«Джаст Севентін»*. Для кожного випуску журналісти зупиняли дівчинку серед вулиці, фотографували її та перелі-

чували весь її одяг: «Футболка «Челсі Гьорл», джинси «Топ Шоп», взуття: позичила в подруги». Я жадібно читала такі переліки — і досі, купивши щось у недостатньо крутій крамниці, я відрізаю лейбу. Тож якщо мене колись зупинять на вулиці, я зможу вдати, що не знаю, звідки це.

Та грець із ним. Отож стою я, розглядаю себе, думаю, що маю-таки нічогенький вигляд, майже бажаючи, щоб з'явився з фотоапаратом хтось із підліткового журналу — аж раптом в очі мені впадає дещо, на чому вони уважно зосереджуються — а серце в мене зупиняється. У вітрині «Денні та Джордж» майже непомітна темно-зелена табличка, на якій кремовими літерами написано: «РОЗПРОДАЖ».

Я витріщаюся на цю табличку — і серце моє шалено калатає в грудях. Це неможливо. У «Денні та Джордж» не може бути розпродажу. Тут ніколи не буває розпродажів. Їхні хустки й шалики такі омріяні, що вони могли б продавати їх удвічі дорожче. Кожен, кого я знаю в цьому житті, жадав би отримати шарф із «Денні та Джордж». (Окрім моїх мами й тата, звісно ж. Мама переконана, що все, що неможливо купити в «Бентоллз оф Кінгстон», — суцільний непотріб.)

Я ковтаю, ступаю кілька кроків уперед і смикаю двері крихітної крамнички. Двері розчиняються, і гарненька білявка, що працює тут, підводить погляд. Не знаю, як її звати, але вона завжди подобалася мені. На відміну від тих чванькуватих корів з інших крамниць одягу, вона не проти, щоб я нескінченно стояла, витріщаючись на вбрання, якого не можу дозволити собі купити. Я зазвичай десь із півгодини умліваю над шаликами в «Денні та Джордж», а потім чимчикую до «Аксесорайз» і там купую щось, щоб трохи звеселитись. У мене накопичилася вже ціла шухляда заміників «Денні та Джордж».

— Доброго дня, — кажу я якомога спокійніше. — У вас... У вас розпродаж.

— Так, — усміхається білявка. — Дещо незвично для нас.

Я оглядаю приміщення. Бачу цілі купи охайно поскладаних шаликів, а над ними — темно-зелені таблички «Знижка — 50%». Принтований оксамит, оздоблений бісером шовк, вишиваний кашемір — і все з невеличкою емблемою «Денні та

Джордж». Вони оточили мене. Я не знаю, куди ступити. У мене от-от почнеться напад паніки.

— Здається, вам завжди подобався оцей, — каже привітна білявка, витягаючи зі стосика перед собою сяйливий сіро-блакитний шалик.

О Боже, так. Пам'ятаю його. Із шовковистого оксамиту, оздоблений світло-блакитним візерунком, по якому розкидані переливчасті намистинки. Розглядаючи його, я відчуваю, як маленькі невидимі ниточки безгучно притягують мене до нього. Я просто мушу доторкнутися до шалика. Надягти його. Я ніколи не бачила нічого прекраснішого. Дівчина дивиться на лейбу.

— Ціну знижено з 340 до 120 фунтів. — Вона підходить і накидає шалик мені на шию, і я розглядаю своє відображення в дзеркалі.

Жодних сумнівів. Мені потрібен цей шалик. Я просто мушу його купити. Із ним мої очі здаються більшими, зачіска — дорожчою, я взагалі стаю іншою людиною. Я зможу носити його з чим завгодно. І мене називатимуть Дівчиною в Шалику «Денні та Джордж».

— На вашому місці я хапала б його, — всміхається мені дівчина. — Залишився лише один такий.

Я мимохить учіпляюся в тканину.

— Я беру, — видихаю я. — Беру.

Вона починає пакувати його в обгортковий папір, а я дістаю гаманець, відкриваю його й бездоганним, відпрацьованим рухом намагаюся дістати картку «Віза», — але мої пальці ковзають по шкірі. Я здивовано завмираю і починаю нишпорити всіма кишнями гаманця, розмірковуючи, чи я кудись запхала її з якоюсь квитанцією, чи вона втрапила під візитку... А потім мене розчавлює усвідомлення. Вона на моєму столі.

Як можна бути такою дурепою? Як можна кинути кредитку на столі? Про що я тільки думала?

Привітна білявка кладе загорнутий шалик у темно-зелену фірмову сумочку «Денні та Джордж». У мене шалено калатає серце. От що тепер зробити?

— Як ви хотіли б розраховатися? — ввічливо запитує вона.

Обличчя в мене спалахує.

— Я шойно зрозуміла, що забула кредитну картку в офісі, — затинаюся я.

— Ой, — каже дівчина, і руки в неї завмирають.

— Зможете притримати його для мене? — Дівчина невпевнено дивиться.

— На скільки притримати?

— До завтра? — відчайдушно кажу я. О Господи. Вона корчить невдоволену пику. Невже вона не розуміє?

— Боюся, що ні, — каже вона. — Товари зі знижкою не можна відкладати для когось.

— Тоді до сьогоднішнього вечора, — швидко кажу я. — До котрої ви працюєте?

— До шостої.

До шостої! Я відчуваю, як мене сповнюють водночас полегшення й адреналін. Не здавайся, Ребекко! Я піду на пресконференцію, вшиюся звідти, шойно зможу, і повернуся на таксі до офісу. Візьму свою «Візу», скажу Філіпові, що забула записник, примчу сюди і куплю шалика.

— А до закриття зможете притримати? — запитую я благально. — Будь ласка. *Ну будь ла-а-а-асочка.*

Нарешті дівчина поступається.

— Гаразд. Покладу його за прилавок.

— Дякую, — видихаю я. Спішно виходжу з магазину і прямую далі до «Брендон Коммюнікейшенз». «Нехай ця пресконференція буде короткою, — молюся я. Нехай запитань буде не надто багато. Боже, прошу тебе, *благаю*, допоможи мені купити цей шалик».

Діставшись до «Брендон Коммюнікейшенз», я відчуваю, що потроху заспокоююся. Зрештою, у мене є ще цілісіньких три години. І мій шалик надійно сховано за прилавком. Ніхто в мене його не відбере.

У фойє «Брендон Коммюнікейшенз» висить табличка: «Пресконференція «Екзотичні можливості від “Форленд” проходить у залі Артеміди», і чоловік у формі вказує всім шлях коридором. Отож захід досить-таки значний. Звісно, не на рівні

«телекамери, CNN та журналісти з усього світу ледве дочекалися». Але все ж на рівні «досить-таки багато людей сюди забрело». Вельми важлива подія для нашого тісного й нудного світу.

Заходжу — і мене оточує гомін люду, що тиняється залом, та офіціантів, що ширяють туди-сюди з канапе. Журналісти хияляють шампанське, ніби ніколи раніше його не бачили; дівчата-піарниці, зверхньо зиркаючи, попивають воду. Офіціант пропонує мені келих шампанського, і я беру два. Один вип'ю зараз, а другий поставлю під стілець, щоб рятуватися від нудьги.

У дальньому кутку бачу Еллі Грейнджер зі *«Щотижневика інвестора»*. Її затисли в той куток два серйозні чоловіки в костюмах, яким вона киває без жодного виразу в очах. Еллі дуже крута. Вона лише півроку пропрацювала у своєму щотижневнику, а вже встигла розіслати резюме на сорок три інші посади. Узагалі-то її справжня мрія — стати редактором рубрики про красу в якомусь журналі. А моє прагнення — бути схожою на Фіону Філліпс, ведучу програми *«Доброго ранку, Британіє!»* Іноді, надудлившись, як два хлющі, ми обіцяємо одна одній, що якщо за три місяці не просунемося хоча б трохи в бік своєї мрії, то вдвох кинемо роботу. Але насправді уявити, що я залишуся без грошей — бодай на один місяць, — ще страшніше, ніж до скону писати про пенсійні заощадження.

— Ребекко, радий, що ви змогли прийти.

Я підводжу очі — і ледве не захлинаюся шампанським. Це Люк Брендон, найголовніший голова «Брендон Коммюнікейшенз», і він дивиться просто на мене так, ніби чудово розуміє, про що саме я думаю.

Я бачилася з ним лише кілька разів і завжди якось ніяковію поруч із ним. По-перше, про нього йде страшенна слава. Усі, навіть Філіп, мій бос, невпинно торочать про те, який він геній. Він заснував «Брендон Коммюнікейшенз» на пустому місці, а тепер це найбільша фінансова піар-компанія в Лондоні. Кілька місяців тому одна газета згадувала його в переліку найрозумніших підприємців свого покоління. Подейкують, що IQ в нього феноменально високий, а пам'ять фотографічна (ніколи не любила людей із фотографічною пам'яттю).

Але це ще не все. Він завжди здається набурмосеним, коли говорить зі мною. Начебто розуміє, яка я цілковита дурисвітка. Так, я майже впевнена, що він бачить мене наскрізь. Цілком може виявитися, що відомий Люк Брендон не лише видатний геній, а ще й уміє читати думки. Він знає, що, коли я розумно киваю, розглядаючи якийсь нудний графік, я насправді думаю про розкішний чорний топ, який бачила в «Джозеф», і вирішую, чи зможу я дозволити собі ще й брюки.

— Ви знайомі з Алісією? — запитує Люк, показуючи на вишукану білявку поруч із собою.

З Алісією я, звісно, не знайома. Утім це мені й не потрібно. Вони всі однакові, «Брендонські дівчата», як самі себе ж і називають. Вони гарно одягнені, гарно говорять, одружені з банкірами і не мають жодного почуття гумору.

— Ребекко, — байдуже каже Алісія, потискаючи мені руку. — Із *«Вдалих вкладень»*, правильно?

— Саме так, — відповідаю я так само байдуже.

— Дуже мило з вашого боку, що ви прийшли сьогодні, — каже Алісія. — Я розумію, що ви, журналісти, — страшенно зайняті люди.

— Та будь ласка, — відповідаю я. — Ми намагаємося відвідувати якомога більше прес-конференцій. Щоб бути в курсі всього, що відбувається в нашій галузі.

Мені подобається така моя відповідь. Я майже сама в неї вірю.

Алісія серйозно киває, ніби те, що я кажу, має для неї величезне значення.

— А скажіть-но, Ребекко, що ви думаете про сьогоднішні новини? — Вона киває на *«Файненшел Таймз»* у мене під пахвою. — Досить несподівано, чи як ви гадаєте?

О Боже. Про що вона говорить?

— Це, звичайно, дуже цікаво, — відповідаю я, не припиняючи посміхатись, і намагаюся виграти час. Я озираю приміщення в пошуках підказки — але її ніде немає. Що ж сталося? Відсоткові ставки зросли, чи ще щось?

— Мушу визнати, я вважаю, що це погана новина для нашого сектора, — зосереджено провадить далі Алісія. — Але, звичайно, у вас мають бути свої власні погляди.

Вона дивиться на мене, чекаючи на відповідь. Я відчуваю, що в мене спалахують шоки. Ну і як мені виплутуватися? Я обіцяю собі: «Відтепер щодня читатиму газети!» Більше мене не заженуть на слизьке!

— Я цілком із вами згодна, — зрештою вимовляю я. — Це, як на мене, не надто добрі новини. — Відчуваю, який здавлений у мене голос. Швидко сьорбаю шампанського. Хоч би зараз землетрус почався абошо!

— А ви цього очікували? — допитується Алісія. — Я знаю, що ви, журналісти, завжди на крок попереду всіх!

— Я... Ну взагалі-то я припускала, що таке може статися, — я впевнена, що говорю досить переконливо.

— А тепер ще й ті чутки, ніби «Скоттіш Прайм» і «Флагстафф Лайф» наміряються вгнути те саме! — вона зосереджено дивиться на мене. — Ви як думаєте, на них і справді чекає саме це?

— Про це... важко щось сказати, — відповідаю я і ковтаю шампанського. Які ще чутки? Господи, чому б їй просто не дати мені спокій?

А потім я припускаюся помилки — зиркаю на Люка Брендона. Він розглядає мене з дивним виразом на обличчі. Хай йому трясця! Він *чудово розуміє*, що я уявлення не маю, про що говорю, правда ж?

— Алісіє, — кидає він. — Там Мергі Стівенс з'явилася. Ти можеш...

— Звичайно, — відповідає вона і, виконуючи команду, мов добре видресирований пес, прямує до дверей.

— І ще, Алісіє, — додає Люк, і вона швидко озиряється. — Я хочу достеменно з'ясувати, хто впоров ту дурницю із цифрами.

— Так, — долинає від Алісії, і вона квапиться геть.

Господи, як я його боюся. І тепер ми залишилися наодинці. Треба мені, мабуть, ушиватися звідси.

— Ну, — весело кажу я. — Час мені вже йти, щоб...

Але Люк Брендон нахилиється до мене.

— «СБГ» сьогодні вранці оголосили, що придбали «Рутланд Банк», — тихо говорить він.

І, звичайно, тепер, коли він це сказав, я пригадую, що щось таке вже чула в новинах сьогодні вранці.

— Знаю, — трохи зневажливо кидаю я. — Читала про це у «Файненшел Таймз». — І перш ніж він устигає щось додати, я йду, щоб поговорити з Еллі.

Прес-конференція от-от розпочнеться, тож ми з Еллі прямуємо на задній ряд і там сідаємо поруч. Я відкриваю блокнот, угорі сторінки пишу «Брендон Коммюнікейшенз» і починаю на берегах вимальовувати в'юнкий квітчастий візерунок. А поряд зі мною Еллі на телефоні набирає «Мобільний гороскоп».

Я ковтаю шампанського, відхиляюся на спинку стільця, наміряючись добряче розслабитися. Немає жодного сенсу щось слухати на прес-конференціях. Уся інформація завжди є в роздруківках, і згодом можна буде з'ясувати, про що тут говорили. Тож я розмірковую, чи помітить хтось, якщо я зараз почну фарбувати нігті, як раптом біля мене з'являється та лярва Алісія.

— Ребекко?

— Так? — лінкувато озиваюся я.

— Вас до телефону. Ваш редактор.

— Філіп? — недоладно перепитую я. Ніби в мене цілий загін тих редакторів, на вибір.

— Так, — вона дивиться на мене, як на недоумкувату, і показує телефон на столі біля дальньої стіни. Еллі запитально дивиться на мене, і я знизую плечима. Досі Філіп ніколи не дзвонив мені на прес-конференції.

У мені наростає хвилювання, і я, відчуваючи власну важливість, прямую до телефону. Можливо, в офісі сталося щось надзвичайне. Або він натрапив на якусь неймовірну сенсацію і хоче, щоб я полетіла в Нью-Йорк з'ясувати, що й до чого.

— Алло, Філіпе? — кажу я в трубку й одразу ж шкодую, що не вимовила натомість щось різке й багатозначне, наприклад коротке «Так».

— Ребекко, послухай, вибач, що цим тебе дістаю, — говорить Філіп, — але в мене починається мігрень. Я збираюся додому.

— О, — спантеличено говорю я.

— І хотів спитати, чи зможеш ти виконати моє маленьке доручення.

Доручення? Та за кого він мене має? Якщо він шукає, хто купив би йому парацетамолу, то йому слід завести секретарку.

— Не впевнена, — кажу я не надто люб'язно. — Я тут трохи зайнята.

— Коли звільнишся. Комітет соціального забезпечення о п'ятій годині оприлюднить свій звіт. Зможеш забрати його? Можеш із конференції поїхати просто до Вестмінстера.

Що? Я з жахом дивлюся на телефон. Ні, я не зможу піти ні по який довбаний звіт. Мені треба забрати свою кредитку! Я маю купити собі шалик.

— А Клер не може піти? — питаю я. — Я хотіла повернутися до офісу й закінчити свій матеріал про... — Про що там я маю писати цього місяця? — Про іпотеки.

— Клер на брифінгу в Сіті. А Вестмінстер саме на шляху до твого престижного Фулгема, правда ж?

Філіп просто *не може* не жартувати про те, що я живу у Фулгемі. Просто тому, що він живе в Гарпендені.

— Можеш просто вийти з метро, — провадить він далі, — забрати звіт і зайти назад.

О Боже. Я не можу вигадати, як відкараскатися від нього. Заплющую очі та швидко міркую. Годину пробути тут. Помчати назад до офісу, схопити свою «Візу», повернутися до «Денні та Джордж», купити шалик, примчати до Вестмінстера, забрати звіт. Я просто мушу все це повернути.

— Гаразд, — кажу я. — Можете на мене покластися.

Я повертаюся на місце саме в ту мить, як світло згасає, а на екрані перед нами з'являються слова «ДАЛЕКОСХІДНІ МОЖЛИВОСТІ». Змінюють один одного яскраві краєвиди Гонконгу, Таїланду та інших екзотичних місць, — зазвичай, побачивши таке, я поринаю в мрії про відпочинок. Але сьогодні не можу розслабитися, не можу навіть посміятися з тієї новенької зі «Щотижневого портфоліо», що шалено намагається занотувати все і, мабуть, ще й поставить зо п'ять питань, бо впевнена, що так треба. Я ж надто стривожена через мій шалик. Що, коли я не повернуся вчасно? Що, коли хтось запропонує за

нього більше? Сама думка про це мене жахає. Адже за шалик «Денні та Джордж» варто торгуватися, правда?

А потім, саме в ту мить, як фото з Таїланду зникають і з'являються нудні графіки, я відчуваю радісне піднесення. Ну звісно ж! Я заплачу за шалик готівкою. Хіба можна заперечити проти готівки? Я можу зняти сотню з картки, тож залишається десь дістати ще двадцятку — і шалик мій!

Я вириваю аркуш із блокнота, пишу на ньому «Позичиш двадцятку?» — і простягаю його Еллі, яка й досі крадькома дослухається до свого мобільника. Цікаво, що вона там так вислуховує. Не може ж це й досі бути той її гороскоп? Вона опускає погляд, хитає головою і пише: «Ні. Придуркуватий банкомат забрав мою картку. Живу поки що лише талонами на обід».

Трясця. Я замилююся, тоді пишу: «А з кредитки? Я віддам, чесно. І що ти слухаєш?»

Я підсовую аркуш до неї, і раптом спалахує світло. Презентація скінчилася, а я не почула з неї жодного слова. Люди навколо соваються на місцях, і дівчина-піарниця починає роздавати глянсові брошурки. Еллі кидає слухавку і всміхається до мене.

— Любовні передбачення, — пояснює вона, набираючи новий номер. — Завжди справджуються.

— Скоріше вже лайнові передбачення, — осудливо хитаю я головою. — Повірити не можу, що тебе так приколює вся ця маячня. І ти ще вважаєш себе фінансовим журналістом?

— Ні, — каже Еллі. — А ти себе? — І ми вдвох гигаємо, доки на нас розлючено не блискає очима якась стара мегера з представників поважних загальнодержавних видань.

Лунає пронизливий голос:

— Леді та джентльмени. — І я підводжу погляд. Це Алісія стоїть перед усією аудиторією. Мушу визнати, що в неї просто прекрасні ноги. — Як бачите, план вкладень «Екзотичні можливості від “Форленд”» пропонує кардинально новий погляд на інвестування. — Вона озирає приміщення, зустрічається поглядом зі мною і холодно посміхається.

— Екзотичні можливості, — шепочу я нашішкувато до Еллі, показуючи брошуру. — Радше екзотичні ціни. Ти бачила, який у них розмір вкладень?

(Я завжди передусім дивлюся на вкладення. Так само як у крамницях одразу ж знаходжу бірку з ціною.)

Еллі, погоджуючись, закочує очі. Вона й досі дослухається до свого телефону.

— «Форленд Інвестментс» підвищує цінність, — провадить далі Алісія своїм чванькуватим голосом. — «Форленд Інвестментс» пропонує більше.

— Вони більше отримують, а ви більше втрачаєте, — не замислюючись, промовляю я вголос, і по всьому залі лунає сміх.

Господи, який сором. І тепер іще й Люк Брендон витріщився на мене. Я швидко опускаю погляд і вдаю, що роблю нотатки.

Хоча, чесно кажучи, я увявлення не маю, навіщо взагалі прикидатися, що я щось занотовую. Можна подумати, ми хоч колись пишемо в журналі щось, крім дифірамбів, отриманих у прес-релізах. Компанія «Форленд Інвестментс» щомісяця замовляє нам приголомшливу рекламу на цілий розворот, а минулого року вони повезли Філіпа в незабутню подорож до Таїланду для проведення якихось там досліджень (ха-ха-ха), тож нам не дозволено писати нічого, крім того, які вони розчудесні.

Коли Алісія продовжує свою промову, я нахиляюся до Еллі.

— Послухай, — шепочу я. — А не можна мені взяти твою кредитку?

— Звідти все вичерпано, — вибачливо шепоче Еллі. — Я досягла ліміту. Чого б мені ще жити з тих талонів?

— Але мені потрібні гроші! — шепочу я. — Я просто у відчаї! Мені потрібна ця двадцятка!

Я говорю голосніше, ніж хотілося б, і Алісія затинається.

— Либонь, вам варто було інвестувати у «Форленд Інвестментс», Ребекко, — каже Алісія, і приміщенням знов лунають смішки. Кілька глядачів обертаються до мене, і я прямо дивлюся на них. Господи, вони ж мої товариші-журналісти. Вони мають бути на моєму боці. Солідарність Спілки журналістів і все таке.

Узагалі-то я так і не зібралася приєднатися до тієї Спілки. Але все ж таки.

— Для чого вам та двадцятка? — запитує Люк Брендон зі сцени.

— Я... для моєї тітки, — нахабно говорю я. — Вона в лікарні, і я хотіла купити для неї подарунок.

У залі западає тиша. А потім я просто не вірю своїм очам — Люк Брендон засовує руку в кишеню, дістає звідти папірець — 20 фунтів — і простягає якомусь хлопцеві в першому ряду журналістів. Він вагається, але потім передає банкноту назад, комусь за його спиною. А потім і далі, двадцять фунтів летять до мене із рук у руки, мов фанат у натовпі під час рок-концерту. Коли я нарешті отримую їх, у кімнаті лунають оплески, а я відчуваю, як спалахують мої шоки.

— Дякую, — кажу я, ніяковіючи. — Я, звичайно, поверну вам їх.

— Перекажіть найкращі побажання вашій тітці, — відповідає Люк Брендон.

— Дякую, — повторюю я. Потім зиркаю на Алісію і відчуваю, як спалахує в мені задоволення. Вона здається просто розчавленою.

Наприкінці серії питань глядачі починають непомітно вислизати, поспішаючи до своїх офісів. Зазвичай я теж іду саме в цю мить — купити капуцино й трохи поблукати крамничками. Але сьогодні вчиню інакше. Сьогодні я вирішую досидіти до останнього, найнуднішого питання про оподаткування. А потім підійду до сцени й особисто подякую Люкові Брендону за такий милосердний, хоч і трохи принизливий, учинок. А потім піду по свій шалик. Ура-а-а-а!

Але, на мій подив, уже після кількох питань Люк Брендон устає, шепоче щось до Алісії та прямує до дверей.

— Спасибі, — бурмочу я, коли він проходить повз мій стілець, але я не впевнена, що він узагалі мене почув.

Утім, кого це хвилює? Я здобула двадцять фунтів — ось що головне.

На шляху з Вестмінстера вагон метро спиняється в тунелі — здається, без жодних причин. Так проходить п'ять хвилин,

а потім і десять. Просто повірити несила, як мені не щастить. Зазвичай я, звісно, просто мрію, щоб метро зламалося — адже тоді в мене з'явиться виправдання, щоб довше не повертатися до офісу. Але сьогодні я поводжуся, мов психований і хворий на виразку бізнесмен. Я напружено барабаню пальцями, зітхаю і стривожено визираю в темряву за вікном.

Частково я думаю про те, що в мене ще повнісінько часу, щоб дістатися до «Денні та Джордж» до закриття. Частково — про те, що, навіть якщо мені це не вдасться, навряд чи та білявка продасть мій шалик комусь іншому. Проте така ймовірність є. Тож доки я не триматиму той шалик у власних руках, не зможу заспокоїтися.

Коли поїзд нарешті рушає, я, глибоко зітхаючи, відкидаюся на сидінні й дивлюся на принишклого блілого чоловіка ліворуч.

— Дякувати Богу! — видихаю я. — Я була на межі розпачу.

— Це може довести до відчаю, — погоджується він тихо.

— Вони просто не думають, правда ж? — розпалююся я. — Адже... в когось із нас можуть бути страшенно важливі, невідкладні справи. Я в страшному цейтноті!

— Я й сам трохи поспішаю, — відповідає чоловік.

— Не знаю, що б я робила, якби цей поїзд не поїхав нарешті, — я хитаю головою. — Почуваєшся так... безсило!

— Чудово розумію, про що ви, — пристрасно промовляє чоловік. — Їм не зрозуміти, що дехто з нас ... — Він киває на мене. — Ми не просто так тут катаємося. І встигнути чи ні — це справді *важливо*.

— Саме так! — погоджуюсь я. — А ви куди поспішаєте?

— У моєї дружини почалися пологи, — говорить він. — Наше четверте дитя.

— О, — ледь вимовляю я, вражена цим. — Що ж... Боже мій! Вітаю. Сподіваюся, що ви...

— Минулого разу вона встигла за півтори години, — каже чоловік, потираючи спітніле чоло. — А я вже сорок хвилин простирчав у цьому метро. Ну що ж, принаймні тепер ми нарешті їдемо.

Він злегка стенає плечима й усміхається до мене.

**ГЕЛЬСІНСЬКИЙ БАНК
ГЕЛЬСІНКИ-ГАУЗ
124 ЛОМБАРД-СТРИТ
ЛОНДОН EC2D 9UF**

Ребекка Блумвуд
с/о «Вільям Грін Рікрутмент»
39 Ферингдон-сквер
Лондон EC4 7TD

Huvä Rebecca Bloomwood

Saanen jälleen kerran onnitella teitä hienosta suorituksestanne — tällä kertaa «**Ранкова кава**» ohjelmassa. Arvostelukykyenne ja näkemysenne tekivät minuun syvän vaikutuksen ja uskon, että teistä olisi suurta hyötyä täällä Helsingin Pankissa.

Olette todennäköisesti saanut lukemattomia työtär-jouksia — teidän lahjoillanne voisi hyvin saada minkä tahansa toimen «**Файненшел Таймз**». Pyydän teitä kuitenkin vielä kerran harkitsemaan vaatimattonta yhtiötämme.

Parhaiten teille ehkä sopisi viestintävirikailijan paikka, joka meillä on tällä hetkellä avoinna. Toimen edellinen haltija erotettiin hiljattain hänen luettuaan töissä «**Плейбой**».

Parhain terveisin

Ystävällisesti

Jan Virtanen

ТОВАРИСТВО «ВИШУКАНІ РАМКИ»

Заробляй, не виходячи з дому
Бернсайд Роуд, 230а
Лідс L6 4ST

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна Ребекко!

Я пишу Вам, щоб підтвердити отримання 136 готових вишуканих рамок (блакитних, у стилі «Шерборн»). Щиро вдячні за Вашу сумлінну роботу. До цього листа додаємо чек на суму 272 фунти та бланк заявки на отримання наступного комплекту матеріалів для роботи.

Менеджер із контролю якості місіс Сандра Роуботем просила повідомити Вам, що вона надзвичайно вражена якістю виконання Вашого першого замовлення. Початківцям рідко вдається виконати роботу, що відповідає суворим стандартам якості компанії «Вишукані рамки» – цілком очевидно, що у вас уроджений хист до виготовлення рамок.

Тож ми хотіли б запросити Вас продемонструвати Вашу майстерність на наступній зустрічі майстрів із виготовлення рамок, що відбудеться у Вілмслоу 21 червня. Це чудова нагода для всіх членів нашої дружної родини, що вдома виготовляють вишукані рамки, зібратися під одним дахом, обмінятися власними премудростями з майстрування рамок і життєвими історіями. Повірте, це дуже весело!

Із величезним нетерпінням чекаємо на Вашу відповідь.
Радісної вам творчості!
Малкольм Гідлі,
генеральний директор

P.S. Ви – та сама Ребекка Блумвуд, що дає поради в «Ранковій каві»?

«ЕНДВІЧ-БАНК»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем Роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні Роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за Ваше повідомлення, залишене на автовідповідачі в неділю 9 квітня.

Мені дуже шкода, що ви й досі нездужаєте через гостру агорафобію.

З огляду на відносно задовільний поточний стан Вашого рахунку я вважаю, що ми можемо тимчасово відкласти нашу зустріч.

Однак запевняю Вас, що я пильно стежитиму за ситуацією і залишатимуся на зв'язку на випадок будь-яких змін.

Із найкращими побажаннями

Щиро Ваш
Дерек Сміт,
менеджер

P.S. Мені надзвичайно сподобався Ваш виступ у «Ранковій каві».

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

Софі Кінселла — авторка відомих у багатьох країнах світу бестселерів, а в минулому — фінансовий журналіст. Із-під її пера вийшли неперевершені за своєю популярністю книги *«Ти вмієш берегти таємниці?»*, *«Нехатня богиня»*, *«Пам'ятаєш мене?»*, *«Двадцятирічна дівчина»*, *«У мене твій номер»* і *«Шлюбна ніч»*, а також низка шалено популярних романів про шопоголіка, за першим із яких у Голлівуді знято фільм *«Зізнання шопоголіка»*. Її новий роман називається *«Моє не надто досконале життя»*.

Авторка мешкає в Лондоні зі своїм чоловіком та дітьми.

Завітайте на сайт Софі Кінселли за адресою www.sophie-kinsella.co.uk і дізнавайтеся про останні новини, відео та конкурси від Софі, а також приєднуйтеся до її товариства на *Фейсбуці*: www.facebook.com/SophieKinsellaOfficial

Літературно-художнє видання

КІНСЕЛЛА Софі
Шопоголік
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*
Редактор *С. О. Вербич*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. В. Таланова*

Підписано до друку 26.06.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
  - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
  - у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

***Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів***
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Кінселла С.

К41 Шопоголік : роман / Софі Кінселла ; пер. з англ. Н. Третьякової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 320 с.

ISBN 978-617-12-5058-1

ISBN 978-0-552-77832-9 (англ.)

Ребекка Блумвуд — звичайна молода дівчина. Проте в неї є одна таємниця... Вона шопоголік. І хоч як Ребекка намагається позбутися своєї залежності, кожен новий розпродаж чи сезонні знижки зводять ці спроби нанівець. Дівчина заборгувала банку велику суму грошей, її шафки переповнені одягом, але навіть це не може зупинити Ребекку. Коли менеджер банку Дерек Сміт починає справжнє полювання на героїню, аби змусити її сплатити борг, вона вирішує: досить! Час навчитися контролювати себе і свої кошти. Марнотратка і шопоголік, Ребекка за дивним збігом обставин отримує пропозицію стати консультанткою у компанії молодого фінансового генія Люка Брендона...

УДК 821.111